

Por

Mindig is, mikor tüszentettem, apró kis ezüstös csillagokat láttam a levegőben fényleni. Régebben, mikor még nem tudtam a világegyetem létezéséről, azt hittem, pusztán a nyál csillan meg a térben lévő porszemeken, csak amolyan jelzésként, hogy a por annak ellenére, hogy normál esetben nem látom, attól még ott van a levegőben. Szállingóznak egy kicsit, aztán földet érnek az asztalon, a szekrényen meg a nagymamától kapott zenedobozon, evvel is megkeserítve az életemet a későbbiek folyamán, hiszen minden egyes, a levegőből lehullott nyálas és kevésbé nyálas porszemet hetente le kellett törölgetni mindenhol, ez volt a szabály, ezt tanultam meg. Annak ellenére, hogy nem látszott egy hét után semmi, mindig le kellett törölni. Az apró szemcsék fele a törülőkendőre került, a másik fele pedig vissza a szoba levegőjébe, gondolom, az egyébként is oda tartozott, a többi átköltöztetésre került az udvarra. Néha azért halasztottam a kilakoltatásukat – akár két hét haladékot is kaphattak –, ha volt elég dolgom azon a héten, és nem volt időm ilyen ügyes-bajos dolgokkal foglalkozni. Hagytam, hagy építsék a saját kis világukat. Gondolom, a porszemeknek is van életük, vannak a pornagyok, az apa porszemek, az anya porszemek, a porszem gyerekek meg a porcicák. Más állatra nincs is szükségük, csak doromboló porcicákra. A porok mások, mint mi. Nem kell porgazdaságot kiépíteniük, hiszen nincs szükségük táplálékra, nincs porkompót, nincs portehén, amit minden reggel portejért kell fejni, s porburekért sem kell kiszaladni a közeli porpékhez. Ők csak léteznek. Ők az egyetlen földönkívüliek, akik köztünk élnek annak ellenére is, hogy minden héten helyet kell változtatniuk. De nem mindegyik földönkívüli, nem mindannyian érkeztek úrtörmelékként, csak a macskák. Vannak még a textilporok,

hámsejtporok, homokporok és még sorolhatnám, de sajnos sohasem tudtam megkülönböztetni őket, egy hét sosem volt elég ahhoz, hogy teljesen megértsem a világukat. Talán nem is akartam, csak azt akartam, hogy eltűnjenek a Harry Potter sorozatom tetejéről.

Egy hónapja költöztem Angliába, de nem azért, hogy varázslótanonc legyek, a 9 és 3/4 vágány közelében sem jártam, sokkal többet utazom földalattival, néha már olyan érzésem van, többet töltök el ott, mint munkán vagy otthon. Gondolkodtam rajta, hogy esetleg odaköltözök. Több helyen takarítok, reggel öt negyvenötökor kelek, öt perc szundi, aztán már húzom is az egyenruhát. Egy kicsit elitebb takarítócégnél kaptam munkát, ezért elvárják az egyenruhát, pontosabban csak egy inget, amin rajta van a cég logója. Az ing kék és narancssárga színű. Nem tudom, ki találta ki ezt a színkombinációt, de nem szeretem magam svájci gárdistának érezni. Mindenesetre valóban kitűnik, ezt meg kell hagyni, ha bemegyünk a munkatársammal egy lakásba takarítani, pontosan tudják, hogy takarító vagyok, és nem feltétlenül kifosztani szeretném a házat. Az is lehet persze, hogy fel sem tűnök nekik, akkor sem, ha esetleg egy feszítővassal koromfeketében sétálgatnék London utcáin. Általában persze nem feszítővassal járkálok, inkább esernyővel, praktikusabb.

Mindig is szerettem takarítani, amolyan terápiás jellege van. A legmegnyugtatóbb és legfelkavaróbb is az üvegpucolás, a tisztítószer, ahogyan apró kis cseppekben ráesik a sima, lapos, áttetsző felületre, majd megcsillan rajta a nap fénye, egyszerűen ámulatba ejtő. Mindig is imádtam ezt az állapotát az üvegnek. Aztán persze le kellett törölnöm, azt kevésbé szerettem... Az az éles hang, ahogy az újságpapírt végighúztam az üvegen, többször is kizökkentett a gondolataimból, ezt a részt szívesen végezném más módszerrel... De hát így lesz a legtisztább, bárki, aki mást mond, hazudik.

Eddig a legtöbbször csak magam után kellett takarítanom, ha esetleg kiöntöttem a paradicsomszószt a konyhában, nem vártam meg, hogy felszáradjon, egyből letöröltem a papírkendővel, aztán dobtam vele egy hárompontost a szemetesbe. Most már megszoktam, hogy mások után szedem össze a dolgokat, még több terápiás időm van. Minden egyes lakásban más foltok, az élet más-más aspektusaira világítanak rá. Már említettem a paradicsomfoltot. Van egy kétgyerekes család, akiknél takarítok, két fiúgyerek, ikrek, valamiért előszeretettel dobálózna az étellel, a családnál sokszor van spagetti, és valamiért a szétdobált kajából mindig marad valahol egy

kis darab, akkor is, ha már három napja történt az eset. A paradicsom persze megszikkad, rászárad a falra, a padlóra, az étkezőasztalra és még sorolhatnám, soha nem fog teljesen kijönni belőle. Alapjáraton nem értem őket, miért hagynak mindent az utolsó percre, kevésbé lenne fájdalmas egyből letörölni azt a szöszet. Takarítottam már egy call gírnél is, itt főleg mosni és sikálni kellett. Gondolom, egy ideig ő csinálta, aztán egy ponton már nem fért bele az idejébe, vagy csak egyszerűen nem akarta tovább csinálni ezt a részét a dolognak. Valószínűleg megengedhette magának, hogy a svájci gárdista takarítószolgálatot hívja magához, hozzá minden nap megyünk, én hetente csak háromszor, megvan melyik napokon, a többi napot más végzi. Vannak kevésbé különös takarításaim is. Több idős emberhez is kijárunk, ők sokszor otthon vannak, és utasításokat adnak nekünk, hogy melyik lámpabúráról pontosan hogyan kell leszedni a pókhálót. Általában nem az idősek bérelnek fel minket, hanem a gyerekeik, akiknek büntudatuk van, hogy nincs idejük a szüleiknek segíteni, vagy egyszerűen csak nem érdeklik már őket. Minden lakásban pontosan tudjuk, hogy melyik eset áll fenn, a képekből. Azokban a házakban, ahol a gyerek azért nem tud ott lenni, mert dolgozik vagy távolabb él, a közelmúltban készült képek is vannak a falon, a másik csoportba tartozókról, a legutolsó kép tíz évvel ezelőtt készült, mégisincs a képeretelen egyetlen porszem sem.

Ma egy egész érdekes munkát kaptunk. Egy régiségboltba kell mennünk takarítani. Precíz munkát várnak tőlünk, csak a legjobbak mehetnek, meg Mirjam. Mirjam amolyan adalék volt, kicsit ügyetlen, most tanítottuk be. A legtöbb cucc persze senkit nem érdekel, de vannak érdekes régi és drága tárgyak is. Többször is felhívták a figyelmünket rá, hogy ha kárt teszünk valamiben, azt kifizetjük, többször is jeleztem, hogy megértettem. Takaros kis bolt volt, csak az izzókat kellett volna kicserélni, mert folyamatosan pislákkolt valamelyik. Négyen mentünk, a régiségkereskedők ketten voltak, de minden egyes váza megmozdításánál ott álltak valamelyikünk mögött és figyeltek. Figyelték, hogy pontosan hol fogjuk meg a vázát, mennyire vigyázunk a nyakára, a fülénél alaposan kitisztítjuk-e, vagy csak felületesen leseperjük. A porcelántárgyaknál ők adták a kezünkbe a savas vagy lúgos tisztítószert, attól függően, hogy milyen foltról volt szó. Iszonyat precízek voltak. Biztos sok pénzt vártak ezektől a tárgyaktól. Vesszőből font bútorok is voltak, ezeket valamilyen sós oldattal kellett áttörölni. Valószínűsítem, hogy ezeket a tárgyakat nemrég

vásárolhatták, a vesszőszéken még érződött a dohányfüst, de a boltban cseppet sem volt ilyen jellegű szag.

Az egyik tulaj, a magasabbik férfi a sarokban lévő üvegvitrinhez vezetett, ami tele volt mindenféle kacattal. Azt mondta, fentről kezdjem, s lefelé haladjak, a polcokat is töröljem át, az épp aktuális tárgyakat pedig tegyem a lejjebb lévő polcokra, a kristálypoharakra különösen ügyeljek, merthogy bla-bla-bla... 19. századi. Ismét megköszöntem a figyelmeztetést, és elkezdtem végezni a dolgom. Ő persze mögöttem állt, szinte éreztem, ahogyan a kezem minden egyes mozdulatánál kijavítana, hogy azt a kristálycsengőt három milliméterrel arrébb fogjam meg, vagy hogy még véletlenül se rázzam meg a hógömböt, annak ellenére, hogy annak az a rendeltetése. Az arcán a ráncok minden egyes tárgy letételénél megrezzentek. Szinte már éreztem a hideg verítéket, ami belőle áradt. Nem értem, miért vettek fel minket, ha egyszer ennyire kényesek az egyes tárgyak életben maradását illetően. Mirjamot mellém hívta a tulaj. Neki a könyveket kellett leporolnia, talán ez volt a legegyszerűbb feladat, valószínű szolt nekik valaki, hogy inkább ilyet adjon a kislánynak, ott nem törhetett el semmit.

Mirjam lelkes volt, életemben nem láttam még embert így porolni, fel-le, fel-le, balra... jobbra... középre... össze meg vissza. Néha már azon gondolkodtam, hogy hagyom a vitrint a fenébe, és egy fokozattal lejjebb állítom Mirjamot, mert túl sokfelé szállt az általa takarított por, a levegő teljesen megtelt vele. A nagy igyekezetében szerintem észre sem vette, hogy kialudt a felettünk lévő izzó.

– Hozok egy másikat, addig ne csináljatok semmit! – parancsolt ránk a tulaj, majd elment, hogy hozzon egy másik égőt.

Legalább addig is kapunk egy kis szünetet. A tulajok, mióta itt vagyunk, még csak vízzel sem kínáltak bennünket, legalább a bolt mellettünk állt. A vitrinnel már majdnem kész vagyok, végigzongoráztam már az összes polcot.

– Áh, nekünk is van ilyen otthon – mutat a kezemben lévő doboz-kára Mirjam. – A mienk persze utánzat, de attól még nagyon szép a hangja. Zenedoboz, láttál már ilyet?

Tüsszentek. A sötétben is látom az apró csillagokat, az én zenedobozomon is egész biztosan állnak már a porcicák.